

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci vyžiadanej osoby **Š. M.** v konaní o návrhu krajského prokurátora v Banskej Bystrici na vykonanie Európskeho zatýkacieho rozkazu v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Milana Lipovského prejednal na neverejnom zasadnutí konanom 30. júna 2009 v Bratislave sťažnosť vyžiadaného **Š. M.** proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 2. júna 2009, sp. zn. 2 Ntc 4/2009, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 21 ods. 7 zákona č. 403/2004 Z.z. o Európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sa

v y k o n á

Európsky zatýkací rozkaz Mestského súdu Kőszeg, Maďarská republika z 24. novembra 2006, č. Bk.69/2006/2.

Vyžiadaná osoba **Š. M.**, nar. X. vo V. K., trvale bytom N., H., okr. V. K., občan Slovenskej republiky, t.č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby v Banskej Bystrici od 14. apríla 2009 sa

o d o v z d á

na trestné stíhanie do Maďarskej republiky pre skutok uvedený v európskom zatýkacom rozkaze Mestského súdu Kőszeg z 24. novembra 2006, č. Bk.69/2006/2, kvalifikovaný ako trestný čin pašovania ľudí spáchaný obchodným charakterom a ako členom zločineckej skupiny podľa § 218 ods. 1 písm. b/, ods. 3 písm. c/, § 137 ods. 8 Tr. zák. Maďarskej republiky spočívajúci v tom, že

spolu s už právoplatne odsúdeným V. O. a ďalšími jeho trinástimi spoločníkmi sa ako člen tejto zločineckej organizácie zúčastňoval v októbri až v novembri 2002 na ilegálnom pašovaní ľudí do Rakúska v oblasti Velem a takto ilegálne previezol do Rakúska dňa 21. októbra 2002 3 juhoslovanské osoby, dňa 29. októbra 2002 4 juhoslovanské osoby, dňa 6. novembra 2002 4 juhoslovanské osoby, dňa 7. novembra 2002 4 juhoslovanské osoby, dňa 11. novembra 2002 4 turecké osoby a dňa 14. novembra 2002 8 tureckých osôb.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici na návrh krajského prokurátora v Banskej Bystrici zo 4. mája 2009, sp. zn. 2 Kpt 23/09, uznesením z 2. júna 2009, sp. zn. 2 Ntc 4/09, rozhodol podľa § 21 ods. 1 zákona č. 403/2004 Z. z. o Európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien, že sa vykoná európsky zatýkací rozkaz Mestského súdu Kőszeg v Maďarskej republike zo dňa 24. novembra 2006 pod č. Bk.69/2006/2.

Vyžiadaná osoba Š. M., nar. X. vo V. K., trvale bytom N., H., okr. V. K., občan Slovenskej republiky, t. č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby Banská Bystrica od 14. apríla 2009 o 9.30 hod. sa odovzdá na trestné stíhanie do Maďarskej republiky pre skutky uvedené v európskom zatýkacom rozkaze Mestského súdu Kőszeg zo dňa 24. novembra 2006, sp. zn. Bk.69/2006/2 kvalifikované ako trestný čin pašovania ľudí spáchaný obchodným charakterom a ako členom zločineckej skupiny podľa § 218 ods. 1 písm. b/, ods. 3 písm. c/, § 137 ods. 8 Tr. zák. Maďarskej republiky, spočívajúci v tom, že

spolu s už právoplatne odsúdeným V. O. a ďalšími jeho trinástimi spoločníkmi sa ako člen tejto zločineckej organizácie zúčastňoval v októbri až v novembri 2002 na ilegálnom pašovaní ľudí do Rakúska v oblasti Velem a takto ilegálne previedol do Rakúska dňa 21. októbra 2002 3 juhoslovanské osoby, dňa 29. októbra 2002 4 juhoslovanské osoby, dňa 6. novembra 2002 4 juhoslovanské osoby, dňa 7. novembra 2002 4 juhoslovanské osoby, dňa 11. novembra 2002 4 turecké osoby a dňa 14. novembra 2002 8 tureckých osôb.

Proti vyššie citovanému uzneseniu krajského súdu Š. M. do zápisnice o verejnom zasadnutí zahlásil sťažnosť, ktorú neskôr prostredníctvom svojho obhajcu písomne odôvodnil.

Uviedol v nej, že uznesenie krajského súdu považuje za nezákonné, pretože krajský súd mal vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 14 ods. 1 písm. h/ zákona č. 403/2004 Z. z. o Európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len EZR) odmietnuť, lebo v konaní nebolo zistené, či k pašovaniu ľudí nedochádzalo aj cez územie Slovenskej republiky. V takomto prípade by potom skutok bol čiastočne spáchaný aj na území Slovenskej republiky a krajský súd v zmysle citovaného ustanovenia § 14 ods. 1 písm. h/ EZR by musel jeho vykonanie odmietnuť.

Okrem toho z obsahu predmetného EZR vydaného justičnými orgánmi Maďarskej republiky (bod e/) vyplýva, že tento sa vzťahuje na trestný čin pašovania ľudí podľa § 218 ods. 1 písm. b/, ods. 3 písm. c/ maďarského Trestného zákonníka, ale v bode 1/ tejto časti EZR je trestný čin, ktorého sa mal dopustiť už označený ako trestný čin obchodovania s ľuďmi.

Pritom je potrebné zvýrazniť, že jednak slovenský Trestný zákon a aj maďarský Trestný zákonník rozlišujú trestné činy obchodovania s ľuďmi (§ 175 B) a pašovania ľudí – prevádzachstvo (§ 218 Trestného zákonníka Maďarskej republiky).

Z uvedeného potom vyplýva, že maďarské justičné orgány skutok, ktorého sa mal dopustiť raz kvalifikujú ako pašovanie ľudí podľa § 218 ods. 1 písm. b/, ods. 3 písm. c/ Tr. zákonníka Maďarskej republiky a raz ako obchodovanie s ľuďmi podľa § 175 B Tr. zákonníka. Posledne uvedenej právnej kvalifikácii však nezodpovedá popis skutku a je uvedená len účelovo, aby podľa § 17 ods. 1 EZR mohol súd rozhodnúť o jeho vzatí do väzby z obligatórnych dôvodov, t. j. bez skúmania, či vôbec dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ - písm. c/ sú dané.

Stotožňovanie trestných činov uvedených v EZR vydaným Mestským súdom v Köszege z 24. novembra 2006, č. BK.69/2006/2, spôsobuje, že EZR trpí vadou, a preto do väzby bol vzatý nezákonne a zároveň, že z EZR nie je jasné pre aký trestný čin je žiadané jeho vydanie do Maďarskej republiky.

Žiadal preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a rozhodol, že EZR vydaný Mestským súdom Kőszeg sa nevykoná a zároveň, aby ho prepustil z väzby na slobodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 192 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. por. preskúmal správnosť výroku prvostupňového uznesenia o vykonaní Európskeho zatýkacieho rozkazu, proti ktorému sťažovateľ mohol podľa sťažnosti, ako aj konanie predchádzajúce tomuto výroku a dospel k záveru, že sťažnosť vyžiadanej osoby Š. M. nie je dôvodná.

Predovšetkým je potrebné uviesť, že zákon č. 403/2004 Z.z. o Európskom zatýkacom rozkaze a zmene a doplnení niektorých zákonov v ustanovení § 21 ods. 6 síce pripúšťa možnosť podať proti rozhodnutiu krajského súdu, ktorým tento rozhodol o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, opravný prostriedok (sťažnosť) prokurátorom a vyžiadanou osobou, avšak len pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 14.

Podľa § 14 ods. 1 citovaného zákona o európskom zatýkacom rozkaze vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu justičného orgánu štátu pôvodu sa odmietne, ak

a) na trestný čin, pre ktorý bol vydaný európsky zatykači rozkaz sa vzťahuje amnestia, ktorá bola udelená v Slovenskej republike, ak slovenský právny poriadok upravuje právomoc slovenských orgánov na trestné stíhanie tohto trestného činu,

b) bola vykonávajúcemu justičnému orgánu predložená informácia, že vyžiadaná osoba bola právoplatne odsúdená členským štátom, alebo tretím štátom za rovnaký skutok za predpokladu, že uložený trest vykonala, vykonáva, alebo takýto trest podľa právneho poriadku členského štátu, alebo tretieho štátu v ktorom bol vyneseny rozsudok, už nie je možné vykonať, alebo bola pre takýto skutok právoplatne oslobodená rozhodnutím justičného orgánu členského štátu, alebo tretieho štátu.

c) vyžiadaná osoba nie je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky z dôvodu jej veku trestne zodpovedná za konanie, pre ktoré bol vydaný európsky zatýkací rozkaz,

d) skutok, pre ktorý bol vydaný európsky zatykači rozkaz, nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, ak nejde o konanie podľa § 4 ods. 8 v prípade daní, poplatkov, cieľ, alebo meny nie je možné odmietnuť výkon európskeho zatýkacieho rozkazu len preto, že slovenský právny poriadok neupravuje rovnaký druh daní, alebo cieľ, alebo meny ako právny poriadok štátu pôvodu,

e) vyžiadaná osoba je trestne stíhaná v Slovenskej republike pre ten istý skutok, pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz,

f) slovenské orgány rozhodli o tom, že pre skutok, pre ktorý bol vydaný zatýkací rozkaz, sa nezačne trestné stíhanie alebo sa v začatom trestnom stíhaní nebude pokračovať, alebo bolo v členskom štáte vydané právoplatné rozhodnutie pre ten istý skutok, ktoré bráni ďalšiemu konaniu, vykonaniu európskeho zatýkacieho rozkazu však nebráni, ak vzhľadom na osobitné okolnosti prípadu je potrebné uprednostniť uskutočnenie trestného konania v štáte pôvodu, predovšetkým z dôvodov zistenia pravdy a vykonania spravodlivého procesu, ochrany oprávneného záujmu poškodených osôb, vymerenia trestu alebo jeho výkonu, alebo ak bolo konanie ukončené z dôvodu nedostatku dôkazov alebo z dôvodu chýbajúceho podania, alebo chýbajúceho splnomocnenia poškodeného,

g) vykonávajúci justičný orgán zistil, že trestné stíhanie alebo výkon trestu vyžiadanej osoby sú premlčané podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a na trestné stíhanie takéhoto trestného činu je daná právomoc slovenských orgánov podľa právneho poriadku Slovenskej republiky,

h) európsky zatýkací rozkaz sa týka skutkov, ktoré sa podľa právneho poriadku Slovenskej republiky považujú za spáchané čiastočne alebo v celom rozsahu na území Slovenskej republiky, na palube slovenskej lode alebo slovenského lietadla, vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu je v tomto prípade neprípustné aj vtedy, ak skutok nie je kvalifikovaný ako trestný čin podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, alebo

i) európsky zatýkací rozkaz sa týka skutkov, ktoré boli spáchané mimo územia štátu pôvodu a právny poriadok Slovenskej republiky neumožňuje trestné stíhanie pre rovnaké skutky, ak boli spáchané mimo územia Slovenskej republiky.

Podľa § 14 ods. 2 citovaného zákona súd, ktorý rozhoduje o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, môže jeho vykonanie podmieniť tým, že štát pôvodu poskytne dostatočné záruky, že vyžiadaná osoba môže podľa jeho právneho poriadku a vzhľadom na okolnosti prípadu požiadať v tomto štáte o obnovu konania, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo rozhodnutie o uložení trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia, nebola vyžiadaná osoba predvolaná osobne alebo inak informovaná o dátume a mieste konania, alebo riadne zastúpená obhajcom.

Podľa § 14 ods. 3 citovaného zákona ak štát pôvodu neposkytne dostatočné záruky podľa vyššie citovaného odseku 2 § 14, môže súd, ktorý rozhoduje o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, rozhodnúť, že sa tento rozkaz nevykoná.

Skutočnosť, že vyžiadaná osoba je občanom Slovenskej republiky, nie je dôvodom pre odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu. Rovnako sa postupuje aj vo vzťahu k vyžiadanej osobe, na ktorú sa podľa medzinárodného práva vzťahuje rovnaké zaobchádzanie ako na občana Slovenskej republiky (§ 14 ods. 4).

Z obsahu predloženého spisu vyplýva, že krajský súd vykonal všetky nevyhnutné procesné úkony potrebné pre vyslovenie záveru o tom, či možno rozhodnúť o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu a správne konštatoval, že v posudzovanom prípade nie je daná žiadna z okolností predpokladaných v citovanom ustanovení § 14 zákona č. 403/2004 Z.z. ktorá by bránila rozhodnutiu o tom, že sa tento európsky zatýkací rozkaz vykoná.

Ako už bolo skôr uvedené, vyžiadaná osoba môže rozhodnutie krajského súdu o vykonaní EZR napadnúť sťažnosťou len pre niektorý z dôvodov odmietnutia jeho vykonania, ktoré sú taxatívne uvedené v citovanom ustanovení § 14 zákona o EZR.

Za takúto námietku je možné považovať tvrdenie Š. M. v tom zmysle, že prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní sa nezaoberal aj otázkou, či k pašovaniu ľudí nedochádzalo aj cez územie Slovenskej republiky, pretože v takomto prípade, by skutok, ktorý je Š. M. kladený za vinu (pre ktorý je vyžiadanou osobou), by bol spáchaný čiastočne aj na území Slovenskej republiky, čo zodpovedná potom dôvodu možného odmietnutia vykonania EZR podľa § 14 ods. 1 písm. h/ zákona o EZR.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní spisového materiálu dospel však k záveru, že uvedená námietka vyžiadanej osoby nie je namieste. Aj jej formulácia v písomne vypracovanej sťažnosti má len podobu hypotetickej možnosti a nemá žiadne opodstatnenie vo vykonaných dôkazoch (a dokonca nenasvedčujú tomu ani žiadne odôvodnené indície) obsiahnutých v predložennom spise. Napokon odporuje tomu aj samotná formulácia skutku, pre ktorý je Š. M. maďarskými justičnými orgánmi vyžiadaný. Skutok, ktorý je teda obsahom EZR bol jednoznačne páchaný len na území Maďarskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v dôsledku toho dospel preto k záveru, že výrok uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici z 2. júna 2009, sp. zn. 2 Ntc 4/2009, je zákonný a správny a bol urobený na základe skutkového stavu, ktorý krajský súd v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por. správne považoval za nevyhnutný pre jeho rozhodnutie.

Z uvedeného preto logicky vyplýva, že sťažnosť Š. M., ktorú podal proti uvedenému uzneseniu krajského súdu nemôže byť namieste, je nedôvodná.

Na tom nemôže nič zmeniť ani námietka vyžiadaného, že po právnej stránke je jeho konanie v EZR nejednoznačne kvalifikované, t. j. raz ako trestný čin pašovania ľudí spáchaný obchodným charakterom a ako členom zločineckej skupiny podľa § 218 ods. 1 písm. b/ ods. 2 písm. c/, § 137 ods. 8 Tr. zákonníka Maďarskej republiky a na druhej strane ako obchodovanie s ľuďmi (§ 175 B Tr. zákonníka Maďarskej republiky).

To by znamenalo, že EZR vydaný justičnými orgánmi Maďarskej republiky by vlastne jasne nedefinoval pre aký trestný čin je Š. M. vyžiadaný na trestné stíhanie do Maďarskej republiky.

Ani s touto námietkou však nie je možné súhlasiť. Z EZR vydaného Mestským súdom v Köszege z 24. novembra 2006, č. BK.69/2006/2, je totiž zrejmé, že v ňom obsiahnutý skutok je jednoznačne definovaný ako trestný čin pašovania ľudí spáchaný obchodným charakterom a ako členom zločineckej skupiny podľa § 218 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. c/, § 137 ods. 8 Tr. zákonníka Maďarskej republiky.

S touto právnou kvalifikáciou nie je v žiadnom rozpore, ako sa domnieva sťažovateľ, ani v časti e/ bod 1 EZR vyznačenie trestného činu ako obchodovanie s ľuďmi. V tejto časti

EZR sa vyznačujú totiž trestné činy, za ktoré je možné uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou najmenej tri roky. Ich katalóg bol zostavený na základe vzájomnej dohody členských štátov Európskej únie. Predstavuje teda určitý kompromis a zohľadňuje aj rozdiely v hmotnoprávných predpisoch členských krajín. V tomto prípade v katalógu teda nejde o výpočet trestných činov či kvalifikácie konaní, ale o kriminologické označenie vystihujúcu „podstatu“ trestného konania, za ktoré je osoba trestne zodpovedná.

Právna kvalifikácie konania Š. M. je podľa maďarského Trestného zákonníka uvedená v časti e/ EZR a nemôže byť v žiadnom rozpore s jeho vyjadrením – označením v časti e/1 EZR, ktoré slúži na to, či za predmetný trestný čin (v časti e/) je v štáte pôvodu možno uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou najmenej tri roky (ako v tomto prípade).

Z uvedeného dôvodu preto nemohlo ísť o účelové vyznačenie tohto trestného činu maďarskou stranou v katalógu EZR v časti e/1 ako obchodovanie s ľuďmi len preto, aby Š. M. bol vzatý obligatórne do väzby .

Aj keď Najvyšší súd Slovenskej republiky v tomto konaní nemôže preskúmať dôvody väzby ako ich vo svojej sťažnosti namietal Š. M., pretože o jeho väzbe bolo už právoplatne rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. apríla 2009, sp. zn. 2 Ntc 4/2009, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. mája 2009, sp. zn. 3 Tost 7/2009, najvyšší súd už len nad rámec veci iba dodáva, že krajský súd aj ohľadne väzby vyžiadanej osoby postupoval správne, pokiaľ Š. M. vzal do väzby podľa § 17 ods. 1 s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 8 zákona o EZR t.j., z obligatórnych dôvodov pretože, tento je v Maďarskej republike trestne stíhaný pre katalógový Trestný čin uvedený dožadujúcou sa stranou v časti e/1 európskeho zatýkacieho rozkazu.

Z uvedených dôvodov preto Najvyšší súd Slovenskej republiky o sťažnosti vyžiadanej osoby podľa § 21 ods. 7 zákona o EZR rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Protí tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 30. júna 2009

JUDr. Peter Krajčovič, v. r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Ing. Anton Jakubík

Za správnosť vyhotovenia: Monika Ivančíková